

znati, da bi bili bolni — mladeniška krepka navdušenost je tedaj prevladala.

Bolezen pa jih ni pustila: bolj, ko so se trudili, bolj jih je tlačila, tako, da so po nasvetu zdravnikov meseca junija leta 1889 morali stopiti v pokoj. Nadjaje se boljšega in krepkejšega zdravja so šli v prijazno Mozirje. Tukaj so dva meseca ostali pri gostoljubnem župniku vlč. g. Josipu Žeheljnu. Od tod so se podali k podružnici Gornjegraške fare k Sv. Petru v Bočni. Tukaj so se imeli prav lično stanovanje. Zrak jim je prijal in so se precej krepkega čutili. Ob delavnikih so opravljali božjo službo, večkrat tudi ob nedeljah in praznikih. Tedaj so imeli tudi kako kratko katehitično pridigo. V adventu so imeli vsaki dan svitance, v majniku pa šmarnice. Ljudem so se prav priljubili. Dali so njim zato tudi kaj malega bernje, da so ložje izkajali.

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Nov denar in star slepar.

Spisal F. S. Šegula.

Moji prijatelji bodo se čudili: kako zamore še le količkaj pameten človek kaj takega pisati! Saj pa tudi ne trdim, da bi bil nov denar morebiti sama sleparija! Oj dobili bomo prave cesarske in dobre — da jih je le obilica — krone in vinarje. Ali to trdim, da bodo se v času, ko se izdaja nov denar slišale zopet stare sleparije, ali že z uspehom ali brez njega.

Ednake, le poslušajte! Povest sicer ni izvirna, dogodila se je tu in tam, dogodila se je v resnici tudi pred 10 leti nekje na slovensko-nemški meji štajarski. Kmetiču zmirom potrebnemu denarja, pride na večer gosposko oblečen človek, proseč prenočišča. Večer pri mizi jame tujec: »Oče, na Vaši njivi tam doli pri potoku je pokopan zaklad (šac), videl sem čudne modre plamene švigati!« S kratka, zaupanje rodi zaupanje, o polnoči šla sta kmetič in tujec kopat zaklada. Našla sta ga, lonec z 200 svetlimi cekini (zlati). Neseta jih domu in delita se; vsaki dobi 100 cekinov. Kmetič prinese za poboljšek polno bučo vina. Poreče tujec: »Jaz sem berač, čemu mi je zlato! Odkupite mi mojih 100 cekinov, vredni so 400—500 gld., dam Vam jih za 200«. In kmetič je pobral vse svoje krajcarje, ki jih je skupil ravno ono jesen za vino, ter jih je izročil tujcu.

Čez nekoliko tjednov potreboval je kmetič sila nekoliko denarja. Vzame 10 svetlih cekinov in jih nese v zameno v bližnje mestice. Kaj je bilo? Niso bili zlati, bile so nove svetle »Spielmarke«, svetinjice, iz medenine, ničvredne, kakor jih rabijo gosposki otroci pri svojih igrh.

Nauk: Ne dajaj, priprosto ljudstvo, dobrega denarja, ki ga poznaš, za starega sleparja, ki ga ne poznaš!

Druga prilika. Smešna res je ta dogodka, ali v čast slovenskega imena povem, da se ni godila na Slovenskem, niti na slovensko-nemški meji, prigodila se je v resnici nekje tam gori v lepi, rodovitni Rabski dolini.

Pripeljala je ženica na sejem lepo kravo, vredno pri tadanji veliki ceni živine 80 gld. Cenila jo je tako in uljuden kupec ji je kar udaril v roko. Prišli so pa v oni dobi ravno novi petaki (5 gld.) v promet, ki so bili na obeh straneh »pomalani«. Tuji kupec izvleče kopico takih novih petakov, da ednega ženici, ter reče: »Glej, to je 5 gld. (obrne isti petak na drugo stran) in to je 5 gld., je vkup 10 gld.« Ponudi ji drugega in šteje ravno tako. Podal ji je tako osem petakov, a naštel 80 gld. Vesela odide z novim denarjem ženica domú.

Nauk: Ne sprejemaj, priprosto ljudstvo, novega denarja prej, ko ga ne poznaš!

Zares, z novim denarjem pojavljale se bodo morebiti stare sleparije! Za denar je huda, posebno v naših časih. Ne zamerite, zapisal sem zato te vrstice v v skrbéh, da bi se niti eden vinar, slovenski vinar ne zgubil po slepariji večinoma tujcev!

Senica in sadno drevje.

Po zimi, ko je zemlja zmrzla, drevje golo in vse s snegom pokrito, prižene glad ptice k n. šemu stanovanju, ter si iščejo v odpadkih, gnoju in kjer se daje kaj naj najti, revne hrane. One morajo mnogo glada in mraza prebiti in to jih mnogo pomori v hudih zimah.

Ne pozabimo v hudem mrazu naših dobrotnic in nastavljam jim potrebne hrane! Brez dvombe je senica najkoristnejša; ona skače po drevju od veje do veje ter obira za kožo skrite žužke ter jajca in ima največ sovražnikov.

Neporedni fantalini nastavljajo jim kletke in večkrat vidimo v oknih več skupaj zaprtih, katere navadno vse poginejo. Mnogo jih tudi ptice roparice polovijo in zato je dobro, da v vrtu napraviš iz smrekovih vej varno zavetje, v katero se pred ujedani poskrijejo in pred hudim mrazom nekaj obvarujejo. F. P—k.

Sejmovi. Dne 13. decembra v Jurklostru, pri Sv. Križi na Murskem polji, pri Sv. Petru pod Sv. gorami, v Studenicah in v Zalei. Dne 15. decembra v Arveži, pri Sv. Križi tik Slatine. Dne 19. decembra v Teharjih pri Celji.

Dopisi.

Izpod Pohorja. Res lep je kraj ob vznožji velikanskega Pohorja, posebno okoli mestica Slovenjebistrskega. Ob totranskem pobočju njegovem raste »kralj« štajarskih vin, svetoznani »brantnar«. Njegova soseda sta širom poznata »ritoznojčan« in »šmidsbregar«. Mesto Slov. Bistrica je malo mestice. Broji komaj pičlo nad tisoč prebivalcev. Če tudi tako malo in zmiraj ležeče na slovenskih tleh, vladal je v njem do sedaj — žali Bog — nemški duh, kakor da bi bilo kje gori v Hessen-Kasselnu, ali bolje v Darmstadt. Mogočno se je razširjala iz njega nemškutarska smradljivost poprej tudi na okolico. Ali od dobe, ko je nek imovit trgovec Bistriški pri Pohorcih popolnoma pogorel (pogorišče ima še sedaj v svoji štacuni), odpovedali so se okoličani že precej nemškutarski komandi, ki prihaja iz Slov. Bistrice. Le ena občina, mestu najbližja, še zmiraj za dobro spoznava, da se pusti v »košu« bistrških »ham-hamov« tlačiti. In ti nezavedna ovca, si spodnja Novaves, ki se do sedaj še nisi dala najti dobro ti mislečemu slovenskemu županu! Ti poslušaj veliko preveč na glas krivega preroka, koji je kupil, da bi tebe motil, v tvoji sredini »grunt« za 12 ali 15 gld., ne vreden še dveh bo-rih goldinarjev. Pri tem možu si po svojem dosedanem, omilovanju vrednem županu iskala pomoči. Pa kaj, ko bi ti jo dati zamogel? Saj so ga pri volitvah v okrajni zastop. čisto po domače, popolnoma »ven vrgli«. Ste-li Novoveščani poleg drugih trezno, pošteno narodno mislečih še resnično otroci v zibelki, ali vsaj ne veliko starejši, da bi vas moral ta gospod še le za roke voditi, če ne celo pestovati! V sedanjem času je to geslo: »Svoji k svojim!« Vprašajte kri svojo, kam slišite? Ali vas je rodila mati Slovenka ali ptujka Nemka? Zadnje ni bilo. Toraj ne pljuvajte v lastno skledo! Pokažite Novoveščani, če ste možje in ne mevže, na dan občin-